

[Frode Jakobsen.]

Det gælder for det første om at skabe den tredje faktor, der med vægt kan tale med, hvor international politik skabes. Vi har her i Vesteuropa, trods alle forskelle, en fælles indstilling, på en gang social og demokratisk, forskellig både fra Ruslands og Amerikas. Det er vore idealer, som vi derfor tror det vil være til gavn for menneskeheden at hævde. Denne tredje faktor kan kun skabes ved sammenhold. Det er det, jeg vil kalde den politiske grund.

For det andet er målet at skabe så stor sikkerhed for os her i Europa som muligt. Et skridt mod sikkerhed er sammenhold.

For det tredje er målet at genrejse Europas økonomi. Den eneste vej ud af den fattigdom, Europa er nedsunket i i dag, er et ganske anderledes samarbejde mellem Europas lande.

Som det fjerde vil jeg nævne den udvidelse af horisonten, som dette skridt vil betegne. Det vil betyde så at sige et større fædreland for os allesammen ved siden af Danmark. Det vil være af særlig værdi for de små nationer. Det er det, jeg vil kalde den kulturelle grund.

Altså, af politiske, af sikkerhedsmæssige, af økonomiske og af kulturelle grunde er Europas forenede stater i dag idealet. Det er det, der gør Europas forenede stater til den største politiske idé i dag.

Der vil være uhyre vanskeligheder — det ville være naivt at lukke øjnene for det. Der kræves to ting i arbejdet for denne store sag: en nøgtern erkendelse af disse vanskeligheder og en brændende tro. Har man det, tvivler jeg ikke om, at det store mål vil nås.

Det foreliggende forslag går betænksomt til værks, således som sagen kræver. Det har øjnene åbne for vanskelighederne. Men bagved ligger samtidig, det håber jeg, den brændende tro. Jeg tror både på ideen og på den besindige vej. Derfor kan jeg på mit partis vegne på det aller varmeste anbefale det foreliggende forslag.

Thorkil Kristensen: Vi lever i de overstatslige dannelsers tid. Det viser sig mere og mere både på det økonomiske og det militære område, at det er svært for det enkelte land at stå alene. Det er svært for en stat, selv for den største, at være sig selv nok, og det er naturligvis endnu svæ-

rere for de små stater end for de store. Derfor har efter denne verdenskrig de forskellige stater måttet søge sammen både på det ene og det andet område. Vi har på det økonomiske område fået Benelux-organisationen og siden den større Marshallsammenlutning mellem en række europæiske lande. Vi har på det militære område set Bruxellespagten mellem 5 vesteuropæiske stater og nu for nylig tillige Atlantpagten, som spænder videre ud.

Det forslag, der ligger på det høje tings bord, er jo et led i denne de overstatslige dannelsers opståen. Det er et udtryk for, at en række europæiske stater nu vil forsøge i højere grad, end tilfældet hidtil har været, at arbejde sig sammen til en enhed.

Ingen kan være i tvivl om, at de to såkaldte verdenskrige, der jo navnet til trods i realiteten hovedsagelig var europæiske krige, i overordentlig grad har svækket Europas stilling i verden. Derfor er det også sådan, at når man nu taler om øst og vest, tænker man fortrinsvis på to statsdannelser, der begge ligger udenfor det, vi i vore dage plejer at kalde Europa. At Europas indflydelse i den oversøiske verden i høj grad er svækket, det har vi set mange vidnesbyrd om. Jeg tænker f. eks. på begivenhederne i Indonesien for nylig, der tydeligt viser, at de asiatiske folkeslag er ved at gøre sig fri af deres tidligere afhængighed af de europæiske folkeslag. Der er derfor god grund til at arbejde for Europas enhed, og det forslag, der her forligger, må i virkeligheden siges at være et resultat af den europæiske bevægelse. Oprindeligt forkættet fra visse sider er denne bevægelse spontant opstået som en række organisationer uafhængige af hinanden i forskellige lande, men disse organisationer har, som samarbejdsorganer gør det, efterhånden fundet sammen til et samarbejde, og det er, tør man vist sige, hovedsagelig denne Europabevægelses initiativ, der har ført de vesteuropæiske landes regeringer ind på netop den form, der nu foreligger.

Der er ingen grund til ved denne lejlighed at spinde en lang ende om det, der her skal foretages, fordi det jo i første omgang er et forsøg. Det må afhænge af selve møderne i Strasbourg, hvad der kan komme ud deraf. Der kunne dog være grund til at stille sig det spørgsmål, hvor højt man skal stile.